

STUDÁNKA

ZPRAVODAJ OBCÍ MALÉ SVATOŇOVICE, PETROVICE, STRÁŽKOVICE, ODOLOV Ročník XV Říjen 2007

2

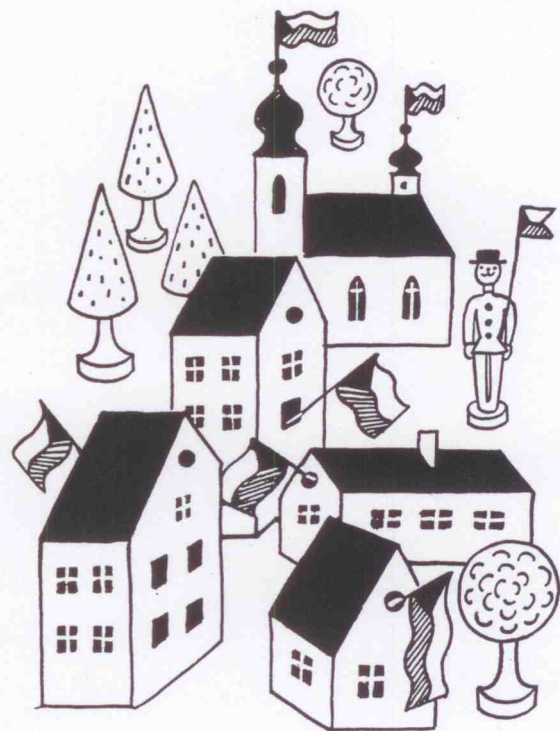
Karel Čapek – Byla to revoluce ?

Nechci upřít nic památnému říjnovému dni roku 18; nemíním jej prohlásit za pouhou procházku po Václavském náměstí. Byl to převrat, jak stojí v knize psáno; konec staré monarchie a vznik nové republiky není žádná procházka a tento státní převrat byl onoho dne proveden se všemi náležitostmi. Byl to docela řádný a historický převrat; ale byla to také revoluce ? Slovo revoluce má pro nás jiný odstín než slovo převrat. Převrat je politický; revoluce zasahá jaksí hlouběji do života. Převrat je změna režimu; revoluce je změna života, hodnot a vztahů. Převrat je nejpatrnější nahoře, u představitelů moci; revolucí je nejvíce cítit v lidu. Byl převrat 28. října také revolucí ? Byl, ale jen drobátko a jen přechodně.

Byly některé zevní známky, že lid neprožívá jenom převrat; bylo tu slabé a opojivé vanutí revoluční. Zničehonic si lidé začali říkat „občane“; najednou nebylo pánů. V tisíci drobných úkazech vypukla egalita a lidé prožívali tuto demokratickou rovnost s osvobozující radostí a důvěrou. V jedné malostranské uličce se večer dohodly všechny služičky, že už nebudou říkat rukulíbám ani milostpaní, nýbrž jenom dobrý den, paní. Nikdo se neurazil, oslovil – li jej na ulici neznámý člověk, nikomu nevadily rozpaky dát se do hovoru s kýmkoli; bylo to ve vzduchu, byla to atmosféra bratrství. Svobodu jsme cítili přímo fyzicky, nesli jsme jinak hlavu a jinak jsme si vyšlapovali; každému narostlo sebevědomí, o jakém se mu dosud ani nesnilo.

Bylo nám, jako bychom vstupovali do ráje, ve kterém všechno bude lepší a jakoby vykoupené. Nebyli bychom ani věřili, kdyby nám tehdy někdo řekl, že bude zase bída a že se na ni budeme bezmocně dívat. Zdálo se, že nastává věk spravedlnosti, že se nějak v sobě přeměnil sám společenský řád; svět, který byl šikanózní k poddaným, nebude už krutý k svobodným a rovným občanům. Samozřejmě se cítilo, že jsme povinni korunovat svou svobodu splněním starých snů; budovali jsme ve fantazii – ne ministerstva obchodu a železnic, nýbrž školy, kulturní ústavy, stánky vědy a umění. Dnes se můžeme ušklíbnout : bylo to naivní a pěkné. Ale podstatné je, že toho dne se instinktivně cítilo, že vstupujeme do nového světa, který, to se rozumí, bude o hony a hony pokročilejší a lidštější, než byl ten starý řád. Nejen nový režim, ale ve všem všudy nový svět a nový, mladý život : to se právě jmenuje revoluce. Byla tu, byla v nás, byla ve vzduchu, ležela před námi na dosah ruky. Zůstala jen náladou, byla prožita jen v citovém rozechvění; za dva tři dny se rozumný národ vrátil k denní práci a všedním starostem.

Mnozí řeknou : chválabohu. Zbytečno přít se o minulost; co se stalo, to teď máme – časem se skoro zdá, že nás ta popřevratová střízlivost a praktičnost nevedla v každém ohledu na cesty daleko vedoucí. Ale kdykoliv vzpomínáme na onen památný říjnový den, měli bychom si připomenout i ten skromný a jenom naznačený kousek revolučnosti, který jsme v sobě tehdy nesli všichni, ať jsme dnes v kterémkoli táboře. Tehdy jsme všichni věřili v divy, které uděláme; byli jsme schopni obětavosti, velkodušnosti a velkorysosti, kterou bychom dnes těžko hledali ve svých politických aktech. Z jakýchsi příčin ta revolučnost tehdy nebyla realizována; přesto zůstává něčím v naší politické tradici : něčím, před čím se lze občas zastydět; něčím, čeho se lze občas ptát o radu. To, co se nestalo skutkem, neztrácí tím ještě platnost programu. V onom říjnovém dni zůstalo uzavřeno něco národní mladosti; bylo by jí třeba zvláště dnes.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Životní jubileum slavili a oslaví:

v květnu:

Eva Smolíková	70
Ludmila Králová	60
Anežka Týfová	80
Zdeňka Kábrtová	60
Elena Stuchlíková	80
Štefan Masarovič	50
Katuše Kloudová	85
Božena Sedláčková	60

v červnu:

Josef Müller	60
Libuše Bartošová	85
Božena Štěpánská	80
Drahomíra Celbová	60
Jiří Svoboda	60
Miloslav Hurdálek	75
Jan Drlička	60

v červenci:

Jana Košnerová	70
Luboš Bíman	50
Josef Jiroušek	60
Miroslava Matoušová	90
Zdeňka Bernardová	85
Antonín Nosek	60

v srpnu:

Soňa Mojková	75
Vladimír Špetla	60
Václav Smolík	50
Emilia Čížková	80
Alena Gorelková	50
Gisela Honzerová	60
Marta Nývltová	75

v září:

Marta Čížiková	60
Věra Skalová	70
Miluška Matýsková	85
Karel Šubrt	60
Jiří Večeř	50
Rudolf Stříhavka	60

v říjnu:

Liduška Špetlová	85
Vlasta Jukličková	60
Jitka Švandová	70
Vlastimil Zeman	60
Václav Hejčl	60
Irena Švábová	80
Jaruška Špetlová	85

Noví občané:

Ondřej Popovič, Filip Raabe, Matyáš Pat'ha

Všem našim oslavencům přejeme mnoho životních úspěchů a hlavně zdraví do dalších let.

Ještě jsme tady

Když v roce 1844 zakládalo pět muzikantů v Odolově dechovou kapelu, jistě netušili, jak se muzika rozroste a bude slavná. Vůbec nemohli tušit, že se bude stěhovat do Strážkovic a nakonec do Malých Svatoňovic jako dechová hudba Závodního klubu DZN.

Bylo to období častých oslav a akcí, kde nemohla hornická dechovka chybět.

Pořádala i samostatné koncerty a zájezdy na různé akce. Mluví o tom kronika dechové hudby, kterou opatruje snad nejdéle sloužící člen kapely Karlíček Nývlt.

Na starých dobových fotografiích se lze dopočítat více než třiceti muzikantů.

Hornická dechovka hrála samozřejmě na tanečních zábavách a bálech. Muzika doprovázela na poslední cestě celou řadu kamarádů horníků tím, že hrála na pohřbech. Bohužel je to už jen historie, začali nám chybět noví, mladí hráči.

Na různá vystoupení hornické dechovky bylo třeba žádat o pomoc muzikanty z okolních dechovek. Starých muzikantů ubývá, většina z nich odchází na cestu, odkud není návratu, a bohužel náhrada za ně není. A tak nás v současné době je právě tolik jako na počátku historie: Zbylo nás pět z Malých Svatoňovic! Občas se sejdeme na zkoušce a opakujeme si stále stejné, důvěrně známé melodie ze starých not.

Pravidelně jednou za rok se představíme na veřejnosti, a to 30. dubna, když na náměstí v Malých Svatoňovicích hrajeme před odchodem průvodu na čarodějnice a při stavění májky.

Vydatně nám ovšem musí pomoci kolegové z okolních dechovek, za což jim moc děkujeme. Tímto končím malou vzpomínku na malou dechovku z Malých Svatoňovic.

Ať se za rok zase sejdeme, milí kolegové!

Zdař Bůh!

Jirka Herzig

